

Nominace
2015

ARK'S BOOK
OF THE YEAR
AWARD

JØRN LIER
HORST

„Srovnání s Joem Nesbøem je zcela na místě!“ Dagbladet

ZASLEPENÍ

≡ KNIHA ZLIN

Zaslepení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Zaslepení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

JØRN LIER HORST
ZASLEPENÍ

JØRN
LIER
HORST
ZASLEPENÍ

v překladu Kateřiny Křišťůvkové

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © Jørn Lier Horst, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Kateřina Křišťůfková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7473-690-2
ISBN e-knihy 978-80-7473-709-1 (1. zveřejnění, 2018)

1

Projela kolem velkého bílého domu dvakrát. Potřetí před ním zastavila.

Vysoká vila s polovalbovou střechou stála za dvěma ploty, bílým plaňkovým a živým listnatým, a obklopovaly ji staré rozvětvené stromy. Dělené okenní tabulky odhalovaly jediné: že uvnitř panuje tma.

Dům byl větší, než si pamatovala, a pro ni vlastně příliš velký.

Naposledy tu byla před devatenácti lety. Tehdy se zařekla, že už se sem nikdy nevrátí. Teď se měla do domu nastěhovat.

Zvedla obálku ležící na sedadle spolujezdce a vyklepla z ní klíč. Byl označený plastovou visačkou, na jejíž jednu stranu advokát napsal dědečkovo jméno a na stranu druhou připojil adresu: *Frank Mandt. Ulice Johana Ohlsena, Stavern.*

Nedokázala se zbavit pomyšlení na to, že tentýž klíč držel v rukou také *on*. Nosil ho v kapse, pohrával si s ním, svíral ho v dlani.

Nerada na něj myslela jako na *dědečka*, ten výraz nepoužívala. Myslela na něj jako na *Starocha*. Tak si ho pamatovala, jako starce, ačkoli když se s ním setkala naposledy, nemohlo mu být víc než šedesát. Byl vysoký a mohutný, měl temné zapadlé oči, husté šedé vlasy a tenký bílý knírek.

Jednou z posledních příležitostí, kdy ho viděla, byla oslava Dne ústavy 17. května. Prošla tehdy kolem vily s průvodem dětí, Staroch stál na zasklené verandě s rukama za zády a se sevřenými rty zachmuřeně přihlížel. Pokusila se mu zamávat, ale odvrátil se a zašel dovnitř.

Klíč pustila a znovu zalétla pohledem k domu. Navzdory horkému červencovému dni jí připadalo, že z něj vyzařuje chlad.

Zakňourání z dětské sedačky ji přimělo se otočit.

„Už jsi vzhůru, Majinko?“ usmála se a natáhla se k dceři.
„Jsme na místě.“

Holčička zabroukala, také se usmála a zamrkala. Naštěstí se nepodobala otci. Zdělila její tmavé oči i vlasy.

„A moje dolíčky od smíchu,“ řekla nahlas a polechtala dcerku pod bradou ve snaze dolíčky vyvolat. Zvládnou to spolu, samy dvě. Dřív také žila jenom s matkou. A teď žije s dcerou.

Obrátila se zpátky k volant, zařadila a dojelela k zadní straně domu, před garáž. Pak vzala klíč, vystoupila a ze zadního sedadla zvedla dcerku.

Vstup do domu zdobily honosné sloupy a ornamenty, tak jak bývalo běžné před sto lety.

Klíč se v zámku otočil lehce. Uvnitř to vonělo čistotou a svěžestí, nebyla tu cítit zatuchlina, jak se obávala.

Advokát vše zařídil podle jejího přání. Veškeré vnitřní zařízení včetně nábytku a další pozůstalosti bylo pryč. Nezbylo tu nic, co by jí připomínalo minulost.

Přes kuchyni vešla do obývacího pokoje. Její kroky se mezi holými stěnami rozléhaly.

Okny sem dopadalo bledé sluneční světlo a rozlévalo se po podlaze.

Bude to tu útulné, pomyslela si a vyhlédla na parčík na protější straně ulice. Velký dům by mohl znamenat dobrý začátek nového života.

Široké schody vedoucí do patra vrzaly. Přehodila si Maju na druhou ruku a došla do matčina bývalého pokoje. Chvíli v něm bez emocí postála, pak se zadívala na hodinky. Tři čtvrtě na deset. Stěhovací vůz tu bude co nevidět.

Proběhla ostatní pokoje, vrátila se do přízemí a prozkoumala zbytek domu.

U dveří vedoucích na schodiště do sklepa na chvíli zaváhala a teprve pak je otevřela. Rozsvítila a sešla několik ošlapaných stupňů.

Právě tady dole ho objevili, jednoho lednového dne. Musel spadnout asi tak z místa, kde nyní stála. Na světlé betonové podlaze pod schody tušila tmavší skvrnu. Odhadovali, že tam ležel tři dny, než ho našel jeden přítel.

Byla jeho jedinou žijící příbuznou, avšak pohřbu ani příprav na něj se nezúčastnila. Tehdy ji nenapadlo, že je výhradní dědičkou vily o milionové hodnotě a peněz uložených na jeho bankovním účtu. Když se to dozvěděla, nejdřív jí blesklo hlavou, že o ně nestojí. Že peníze po Franku Mandtovi jsou tak špinavé, že s nimi nechce mít vůbec nic společného, ovšem pak si řekla: A proč ne? Odmítnout by byla velká hloupost.

Sešla i s dcerou až dolů do sklepa. Vzduch tu byl těžší než nahoře v domě. Nasládle páchl, jakoby po shnilém ovoci nebo řezaných květinách, které stály ve váze příliš dlouho.

Jedna sklepní místnost byla zařízená jako sauna a v té, co očividně sloužila jako tělocvična, byly na zdi přimontované žebřiny.

V nejzazší místnosti objevila trezor. Advokát ji informoval, že tu zůstal. Byl totiž nejen velký a těžký, ale patrně také připravený k podlaze vnitřními šrouby. Lidé, kteří dům vyklízeli, doufali, že najdou klíč, ale ten jako by se vypařil. Nepochybovala, že mluvili pravdu. V jedné kuchyňské skříňce našli v obálce téměř třicet tisíc korun a předali jí je. Po domě se samozřejmě mohly válet další peníze, které jí zamlčeli, věřila jim však, že klíč k trezoru opravdu nenašli, a bezpečnostní schránku tedy neotevřeli.

Položila ruku na horní okraj trezoru a přejela po něm. Při dotyku se studenou ocelí ji zamrazilo.

Pak si přidřepala, odsunula kovovou destičku zakrývající klíčovou díрку a pokusila se do schránky nahlédnout.

Rozčilovalo ji, že klíč není k nalezení. Trezor stál uprostřed místnosti a zabíral spoustu místa. Bude těžké to tu nějak zařídit, pokud jednoho dne vyvstane taková potřeba.

Venku zatroubilo auto. Pohlédla na hodinky. Deset. Stěhováci dorazili přesně.

Vyšla je ven uvítat. Zatímco couvali s nákladním vozem na místo, otevřela kufr svého auta, vytáhla krabici a našla cedulku, kterou si vyrobila doma v Oslu. Došla s ní ke vstupním dveřím a pověsila ji na hřebík vedle nich.

Sofie a Maja Lundovy.

V sousedním domě vykukovala zpoza kostkovaných kuchyňských závěsů nějaká žena. Sofie jí zamávala. Žena zamávání neopětovala.

2

William Wisting stál ve dveřích ložnice a pozoroval ženu ležící v jeho posteli. Mezerami mezi žaluziemi sem pronikaly úzké proužky světla a ozařovaly jí tvář, nezdálo se však, že by ji rušily z hlubokého spánku.

Pracoval s Christine Thiisovou dobré dva roky. Byla o patnáct let mladší než on a měla dvě dospívající děti. Po rozvodu opustila dobře placenou pozici obhájkyně v Oslu a přestěhovala se s dětmi do Larviku.

Spolupracovalo se s ní dobře, byla cílevědomá, rázná a iniciativní a měla schopnost přijímat ve správnou dobu správná rozhodnutí.

Kdykoli spolu hovořili, bavili se výhradně o práci. Christine nebyla příliš sdílná, co se jejího soukromí týkalo. Když například jeli na konferenci, odjížděla po skončení odborné části vždycky rovnou domů nebo odcházela na pokoj. Nikdy s nimi nechodila, pokud někdo navrhl, aby si po práci zašli na pivo, a neúčastnila se ani vánočních večírků. Wistinga proto překvapilo, že přijala pozvání na zahradní párty, kterou uspořádal u sebe doma.

Několik drobných zacukání v její tváři mu prozradilo, že vycítila jeho přítomnost. Opatrně zavřel a sešel po schodech do obývacího pokoje. Kolegyně se potřebovala vyspat. Do postele ji odvedl Nils Hammer ve chvíli, kdy už v sobě měla druhou lahev vína. Ostatní zůstali, dokud se nerozvednilo a nezačali zpívat první ptáci.

Po vnitřní stěně skleničky stojící na konferenčním stolku lezla moucha. Ještě zabzučela a pak se utopila ve zbylé kapce vína.

Wisting došel k pohovce, složil pléd, pod nímž spal, a upravil polštáře. Posbíral sklenice, donesl je do kuchyně, naskládal

je do myčky a zůstal stát u okna, odkud hleděl na hnědě namořený dům dole v zatáčce, kde bydlela Line.

Sice se úplně nesmířil s důvodem jejího přestěhování z Osla zpátky do Stavern, ale byl rád, že ji má nablízku. Přesto se mu nelíbilo, že koupila právě tenhle dům. Měl pocit, že se mezi jeho stěnami vznáší smrt. Donedávna tam bydlel muž jménem Viggo Hansen. Před osmi měsíci ho našli mrtvého v křesle v obývacím pokoji. Seděl v něm více než čtvrt roku, aniž si kdokoli ze sousedů něčeho všiml.

Line však evidentně myšlenky na mrtvého neznepokojovaly. To byla celá ona: neohrožená a pragmaticky založená. Navíc se jednalo o dobrou koupi. Vzhledem k okolnostem se dům prodával hluboko pod cenou, a když tam Wisting večera zašel, téměř nic v něm minulost nepřipomínalo. Všechno přišlo pryč. Kuchyně, koupelna a jeden pokoj už byly zrenovované. Teď byl na řadě obývací.

Kdesi v domě začal zvonit jeho mobilní telefon. Našel ho na konferenčním stolku v obývacím pokoji, ale zvednout ho nestihl.

Volala Suzanne. Ještě pořád měl její číslo uložené. Nemluvil s ní několik měsíců a uvědomil si, že ho pohled na její jméno nenechává lhostejným. Určitou dobu si byli velice blízcí, dokonce se k němu nastěhovala. Jejich vztah trval několik let, dokud se nerozhodla jít dál vlastní cestou. Dodnes se mu po ní stýskalo, ačkoli ne tolik jako po Ingrid, matce Line a jejího dvojčete Thomase. Ingrid odešla navždy, zato Suzanne byla nedaleko. Provozovala ve Stavern galerii s kavárnou a nad ní měla byt.

Trhl sebou, protože telefon začal vyzvánět znovu. Suzanne se pokoušela dovolat podruhé.

„Ahoj,“ pozdravil ji a uvědomil si, že má sucho v ústech.

„Ahoj,“ odpověděla. „To jsem já, Suzanne.“

„Ahoj,“ zopakoval a polkl. „Jak se máš?“

„Jsi doma?“ zeptala se, aniž na jeho otázku odpověděla.

Wisting se rozhlédl. Kdosi v noci převrhl misku s buráky. Na podlaze leželo několik vrstev toaletního papíru, který tu rozložil Espen Mortensen ve snaze setřít rozlité pivo. Pod židlí se válela kabelka Christine Thiisové a její obsah byl rozsypaný okolo.

„Proč se ptáš?“

„Potřebuju s tebou mluvit. Nechci to probírat po telefonu. Jde o případ Hummel.“

„O případ Hummel?“ podivil se naoko, přestože dobře věděl, co má Suzanne na mysli.

Jens Hummel byl taxikář. Zmizel i s autem v noci na pátek 6. ledna. Naposledy ho viděl zákazník, kterého vysadil v 01.23 u hotelu Grand v larvické ulici Storgata. To bylo před více než půl rokem. Případ byl dodnes naprostou záhadou.

„Mohla bych za tebou teď dopoledne zajít, než začne v kavárně frmol,“ navrhla Suzanne.

Wisting zaslechl v patře kroky. Christine Thiisová už bude vzhůru.

„Jedu zrovna pryč,“ odpověděl rychle. „Stavím se u tebe.“

„Stihneš to do jedné?“

Podíval se na hodinky a pokusil se dopočítat toho, před jakou dobou přestal pít.

„Budu u tebe za hodinu,“ řekl a ze způsobu, jakým mu poděkovala, poznal, že se přitom usmívá.

Z koupelny v patře zaslechl tekoucí vodu.

Vrátil se do kuchyně, ze skříňky vytáhl dva hrnečky a připravil si dvě kapsle do kávovaru.

Zavrzaly schody. Ve chvíli, kdy Christine Thiisová vešla do kuchyně, kávovar slabě zachrčel a vypustil horkou páru.

„Ahoj,“ pozdravila chraplavě. Kaštanově hnědé vlasy měla stále rozčuchané, Wisting však poznal, že se je snažila upravit. „Omlouvám se, tohle...“

Wisting ji přerušil.

„Kafe?“

Přikývla.

„To by bodlo.“

Posadili se naproti sobě ke kuchyňskému stolu.

„Omlouvám se,“ zopakovala. „Tohle se mi ještě nikdy nestalo... Většinou odcházím včas domů.“ Upila kávy a odkašlala si. „Tedy vlastně většinou nikam nechodím. Nejsem zvyklá pít.“

„V tom případě jsi to potřebovala,“ řekl Wisting. Poznal, jak je Christine nepřijemné, že tu sedí ve stejném oblečení, v němž spala.

„Nejspíš sis prostě potřebovala dát oraz. Úplně vypnout a nemyslet ani na děti, ani na práci.“

„Ale měla jsem včas odejít domů.“

„Stejně by tě tam nic nečekalo,“ podotkl s úsměvem. Sevřel hrneček s kávou a uvědomil si, jak je příjemné mít u stolu společnost. „Můžu tě pak odvézt,“ nabídl se.

Christine zavrtěla hlavou.

„Vezmu si taxíka.“

Gestem ruky jí naznačil, že ho nijak neobtěžuje.

„Beztak někam musím,“ vysvětlil. „Objevilo se cosi v případě Hummel.“

Pohled se jí rázem změnil. Rozpačitý výraz ji opustil a zpozorněla.

„V případě Jense Hummela? Minulý týden jsme ho přece celý procházeli a shodli jsme se, že ho odložíme. Vynořilo se něco nového?“

„Zatím nevím. Mám schůzku s někým, kdo o něm se mnou chce mluvit.“

Christine se naklonila nad stůl.

„To, co psali v novinách, byla lež. Vážně jsme udělali, co jsme mohli.“

Wisting odvrátil pohled. Christine mluvila o článku z minulého týdne. Záhadné zmizení si v lednu sice vysloužilo tučné novinové titulky, ale veřejnost nijak zvlášť nezaujalo. Jens

Hummel neměl rodinu, která by na policii a tisk tlačila. Jen babičku, ta jediná ho postrádala.

Když se média rozhodla případ znovu prověřit, byl jim Wisting nápomocný v naději, že oživení zájmu přinese nové informace. Nedalo se totiž obecně říct, že čas vždy pracuje proti vyšetřovatelům. Postupem času se mohly zvěsti a fámy rozšířit do většího okruhu a nakonec dospět až k někomu, kdo byl ochotný s policií mluvit. V takových případech se mohlo probírání dané záležitosti v tisku stát spouštěcím faktorem.

Po otištění článku se však ukázalo, že je velmi negativně namířený proti policii obecně a proti Wistingovi coby vyšetřovateli zvláště. Článek nekonkretizoval, co přesně měla policie udělat jinak, avšak vyvolával dojem, že se o případ málo zajímala a odvedla mizernou práci. Bezvýsledné vyšetřování prý mluvilo za vše. Policisté dokonce ani nedokázali najít Hummelovo auto. Čerstvá půlroční statistika, z níž vyplývalo, že policie provedla o téměř dvacet procent dopravních kontrol více než v předchozím roce, měla údajně být dokladem chybného vyhodnocení situace a špatného nastavení priorit. Článek nesympatizoval s policií, která čelila těžkému úkolu, nýbrž s babičkou, jež ztratila jediné vnouče.

Wisting byl na kritiku zvyklý. Obvykle se ho nedotýkala, ovšem tentokrát ji prožíval poněkud jinak. Článek připomínal, že policie neuspěla. A případ Hummel v něm už předtím vyvolával neklid, jakýsi hlodavý pocit, že na něj nestačí.

„Výraz ‚zmizel beze stopy‘ je tady víc než na místě,“ pokračovala Christine. „Člověk by mýsl, že se díky taxametrům, palubním počítačům a monitorování mobilních hovorů a průjezdů mýtnými branami objeví něco, co by nám prozradilo, kam se Hummel a jeho auto poděli, jenže nemáme nic.“

Wisting přikývl. Vyšetřování případu měl v paměti jako dny bez obsahu. Sestavili hustě popsanou časovou osu posledních čtyřiaadvaceti hodin před mužovým zmizením,

avšak nic neukazovalo na to, kde by se Hummel mohl nalézat. Současně se pokoušeli vytvořit si o Hummelovi představu. Získali tento obrázek: Bylo mu třicet čtyři a žil sám. Do pětadvaceti let vystřídal mnoho různých zaměstnání, pak začal taxikářit. Před pěti roky obdržel vlastní licenci a pořídil si auto. Během téměř deseti let strávených za volantem si vytvořil širokou síť nejrůznějších kontaktů. S většinou z nich mluvili, ale nikdo jim neřekl nic, co by jeho zmizení osvětlilo.

Případy zmizení byly vždycky složité, nejen proto, že neexistovalo místo činu, nýbrž také proto, že se vyšetřování rozbíhalo do mnoha stran.

Wisting s Christine chvíli nad kávou diskutovali o nejzajímavějších teoriích. Podle jedné bylo důvodem Hummelova zmizení vyřizování účtů mezi obchodníky s drogami. Mluvílo se o tom, že taxikář fungoval jako místní kurýr a v autě převážel drogy. Po jistou dobu údajně vozil také prostitutky, a ačkoli se jim tuto informaci podařilo do značné míry potvrdit, nikam dál je nezavedla.

Wisting pohlédl na hodinky. Bude muset jít.

Ve voze se rozmluva přehoupla k jiným tématům. K létu a k tomu, kam pojedou na dovolenou.

„Já nikam,“ řekla Christine, „a co ty?“

„Slíbil jsem Line, že jí pomůžu s renovací domu. Prý umím dobře tapetovat.“

Christine se usmála a zatvářila se zamyšleně.

„Děti si na čtyři týdny bere jejich otec, bude divné být takovou dobu sama.“

Wisting zajel k obrubníku před jejím domem.

„Díky za svezení. A ještě jednou se omlouvám, že jsem v noci nebyla schopná odejít domů.“

„Nic se neděje.“

„Zavolej mi,“ požádala ho a položila mu ruku na paži.

Setkal se s jejím pohledem. Zamrkala na něj oběma očima, pak ruku stáhla.

„Myslím jako, jestli z toho něco bude. Jestli získáš odpověď na to, co se stalo s Jensem Hummelem.“

Byl horký den. Panovalo dusno a bezvětrí. Wisting našel volné parkovací místo u nábřeží, kde přistávaly parníky, a vystoupil. Na hrázi stáli dva kluci s pruty. Nad nimi líně kroužilo pár racků.

Na ulicích bylo nezvykle mnoho lidí. Wisting sem tam pokývl známým, které míjel.

Před galerií a kavárnou Božský klid už byla obsazená většina stolečků. Wisting otevřel dveře a zůstal chvíli stát, dokud si oči nezvykly na sporé osvětlení.

Suzanne mu zamávala z nejzazší části lokálu. Černé vlasy měla sepnuté do culíku a na sobě bílé letní šaty.

Wisting jí pokývl a došel k jejímu stolu. Vstala a objala ho. Usmála se a kolem očí jí naskočily vrásky.

„Dáš si něco?“ zeptala se a zalétla pohledem k pultu. „Kafe?“

Wisting si uvědomil, že je malátný.

„Dám si minerálku,“ odkašlal si.

Suzanne zmizela za pultem a vrátila se s lahví a se sklenicí s ledem.

„Nevěděla jsem, s kým jiným bych si měla promluvit,“ začala a posadila se.

Wisting si nalil.

„Říkala jsi, že jde o Jense Hummela.“

„Nevím, jestli na tom něco je, ale posledních pár večerů sem chodil nějaký muž. Seděl na baru, četl si noviny a moc toho nenapovídal, ale vyrozuměla jsem, že nějakou dobu bydlel v cizině a teď se vrátil do města.“

Suzanne o kousek posunula nenadepsanou obálku ležící mezi nimi na stolku a pak pokračovala: „Minulý týden jsi v novinách řekl, že vyšetřování případu Hummel zastavíte.“

„Odložíme,“ opravil ji Wisting.

„Je v tom nějaký rozdíl?“

Wisting pokrčil rameny.

„No to je jedno,“ pokračovala Suzanne, „ale u shrnutí toho případu byla každopádně otištěná fotka Hummelova taxíku.“

Wisting přikývl. Znovu se mu tím připomněla ona nešťastná mediální strategie.

„Ten večer tu byl klid. Všimla jsem si, že když si to ten muž přečetl, začal se chovat divně.“

„Jak divně?“

Suzanne klesla hlasem, ačkoli v blízkosti nebyl nikdo, kdo by je mohl slyšet.

„Tak nějak zneklidněl,“ vysvětlila. „Zvedl pohled od novin a rozhlédl se, pak se znovu začel. Nakonec vstal, vyšel ven, chvíli tam postál, vrátil se a článek si přečetl znovu.“

Wisting upil minerálky.

„Šla jsem k němu pro prázdné sklenice a v tu chvíli řekl něco divného.“

„Co?“

„Zmínila jsem se o tom článku. Prohodila jsem něco ve smyslu, že to je zvláštní případ. Zadíval se na mě a řekl: *Stojí ve stodole.*“

„Stojí ve stodole?“ zopakoval Wisting.

Suzanne přikývla.

„Nestihla jsem se ho na nic zeptat. *Prostě tam najednou stál*, dodal a ukázal na fotku taxíku v novinách. Pak je složil a odešel.“

„O jaké stodole mluvil?“ zeptal se Wisting, ačkoli odpověď nečekal.

„Nevím nic víc, než jsem ti právě řekla, ale později jsem o tom hodně přemýšlela a musela jsem ti prostě zavolat. Ten chlap něco ví.“

Wisting se rozhlédl po ostatních hostech.

„Byl tu od té doby?“

Suzanne zavrtěla hlavou.

„Neseděl tu s někým?“ vyptával se dál ve snaze zjistit, kdo onen muž mohl být.

„Ne, ptala jsem se ostatních hostů, ale nikdo ho neznal.“

Wisting jí položil ještě řadu otázek o tom, jak muž vypadal, co měl na sobě, jakým mluvil dialektem nebo jestli měl nějaké zvláštní znamení.

Suzanne si pohrávala s obálkou ležící na stole, pak ji otevřela a vytáhla z ní papír.

„Zaplatil ten večer kartou,“ řekla a vrátila papír do obálky. „Projela jsem stvrzenky a našla tu jeho. Podle čísla transakce nejspíš zjistíte, kdo to byl.“

Wisting se usmál a obálku si od ní vzal. Mohla obsahovat vodítko, které by v případě Hummel znamenalo průlom. Mezi vyšetřovateli kolovaly různé teorie o tom, kam se taxík poděl. Někteří soudili, že Jens Hummel dobrovolně opustil město, jiní se domnívali, že auto někde havarovalo a zřítilo se ze srážu nebo ho z něj někdo shodil. Wisting patřil k zastáncům názoru, že bude schované někde v garáži nebo na podobném místě a že Jens Hummel se stal obětí zločinu.

Policejní hlídky prohledaly všechny silničky v oblasti. Vrutník prohledával okolí ve stále větších kruzích. Potápěči pátrali u nábřeží. Nebyly opominuty ani parkovací domy. Všechno bez výsledku, proto se nejevilo jako nepravděpodobné, že auto skutečně stojí někde ve stodole.

Suzanne vstala.

„Musím pracovat,“ omluvila se. „Jak se daří Line?“

„Dobře,“ odkašlal si Wisting. „Myslím, že moc dobře.“

Zdalo se, že Suzanne chce ještě něco dodat, ale pak to spolkla. Wisting jí byl jediné vděčný. O Linině situaci se mu hovořilo těžko.

Suzanne udělala pár kroků směrem k pultu.

„Hodně štěstí. Ve všem. Pozdravuj ji ode mě.“

Wisting přikývl.

„Zavolej mi, kdyby se tu ten muž objevil znovu,“ požádal ji a zůstal seděl. Otevřel obálku a vytáhl papírek. Kombinace číslíc na stvrzence z platebního terminálu mu nic neříkala. Věděl, že aby zjistil, kdo se za ní skrývá, musí se obrátit na vydavatele karty. Na průlom v případě Hummel čekal dlouho a bude si muset počkat ještě do pondělí.

V pondělí ráno vstoupil Wisting do budovy policejní stanice už ve tři čtvrtě na sedm. Na ruku měl skvrny od bílé barvy, protože předchozího večera pomáhal Line natírat lišty.

Cestou na kriminální oddělení pokývl několika unaveným kolegům sklánějícím se nad počítači a sepisujícím poslední hlášení z noční služby.

Čas před příchodem ostatních vyšetřovatelů využil k tomu, aby znovu prošel případ Hummel. Během čtení si zkoušel barvu z rukou seškrábat nehty.

Věděl, že nová informace mu umožní podívat se na případ z jiného úhlu. To, co se dříve jevilo jako nepodstatné, třeba ve světle nové hypotézy nabyde na důležitosti. Listoval jednotlivými dokumenty spisu a hledal odchylky, neobjasněné záležitosti, náhody, za nimiž by se mohly skrývat podstatné souvislosti.

Jednou z odchylek v případě Hummel byly dlouhé cesty. Nejméně jednou týdně podnikal Jens Hummel mnohahodinové jízdy do Kristiansandu nebo do Osla. Mohla to samozřejmě být náhoda. Když na to přišlo, jednalo se o pouhou statistiku. Jízdy se však vymykaly tím, že byly vždy uhrazeny v hotovosti a nebyly objednány přes centrálu. Před kolegy Hummel žertoval, že vozí bohatou starou dámu, která navštěvuje příbuzné v jižní části Norska. Nikdo ji nikdy neviděl a policie ji také nedokázala vypátrat.

Wisting ani tentokrát nenašel nic nového, čeho by se mohl přidržet. Ani elektronické vyhledávání v registru tipů, kam zadal slovo *stodola*, mu neposkytlo konkrétní vodítko.

Dveře kanceláře měl otevřené, a kdykoli na oddělení někdo přišel, zaposlouchal se. Deset minut před osmou poznal kroky Nilse Hammera, slyšel, jak se šourá ke své kanceláři na konci chodby.

Hammer byl velmi zdatný, co se vyhledávání a sledování elektronických stop týkalo. Nejspíš díky své učenlivosti. Vyšetřovací metody a možnosti, které v době jeho nástupu k policii neexistovaly, hrály nyní rozhodující roli.

Wisting se zvedl od stolu a vydal se za ním. Statný vyšetřovatel měl před sebou plastový kelímek s kávou, z něhož pomalu usrkával, a přitom se připojoval do počítačového systému.

Wisting mu na stůl položil stvrzenku z platebního termínálu.

„Jak rychle dokážeš zjistit, kdo zaplatil touhle kartou?“ zeptal se ho.

Hammer odložil kelímek s kávou, papír zvedl a rychle ho přelétl pohledem.

„Jak moc to spěchá?“

„Majitel té karty možná ví, kde se nachází Jens Hummel,“ odpověděl Wisting.

Nils Hammer se na židli napřímil.

„Dej mi dvě hodinky,“ odvětil a dopil kávu jediným douškem.

Wisting se otočil, že se vrátí do kanceláře.

„Mimochodem, jak to s ní dopadlo?“ zavolal za ním Hammer.

„S kým?“ zeptal se Wisting a napadlo ho, že kolega asi myslí Line.

„S naší policejní právníčkou,“ zazubil se Hammer. „Úplně vytuhla.“

„Je v pohodě,“ ujistil ho Wisting. „Nejspíš se prostě potřebovala trochu pinknout.“

Cestou zpátky do kanceláře se usmíval při pomýšlení na ranní kávu, kterou předchozího dne s Christine Thiisovou vypil.

Nyní na něj čekaly rutinní záležitosti. Prošel štos hlášení a oznámení z víkendu. Jako by se letním poklidem nakazily i kriminalistické statistiky. Bylo tu jen pár výtržností v restauracích, několik řidičů přistižených při řízení pod vlivem alkoholu a požár lodi.

Ve chvíli, kdy se blížil ke konci, se objevila Christine Thiisová. „Ještě jednou díky, žes mě hodil domů,“ usmála se stydlivě. Wisting jen mávl rukou.

„Zjistil jsi v případě Hummel něco nového?“ posadila se. „To se uvidí.“

Pověděl jí o platebním terminálu a o reakci neznámého majitele platební karty na článek v novinách, Suzannino jméno však nezmínil. Sice ho nepožádala, aby ji z věci vynechal, kolegyni však včera neřekl, s kým se má sejít, a důvod, proč by jí o tom měl vykládat, neviděl ani dnes.

Christine vstala.

„Máš tady bílý flek,“ ukázala si na tvář.

Wisting si po tváři přejel prsty.

„Barva,“ opáčil a předvedl jí ruce. „Nejspíš takhle budu vypadat ještě pár týdnů.“

Christine se znovu usmála a při odchodu za sebou zavřela.

Wisting se vrátil k hlášením. Trvalo téměř dvě hodiny, než se dveře jeho kanceláře opět otevřely. Vešel Nils Hammer s několika papíry v rukou a posadil se na židli pro návštěvy.

„Platební karta patří jistému Aronu Heiselovi,“ konstatoval a položil před Wistinga papír, který jeho slova potvrzoval.

Wisting si ho přitáhl. Kromě čísla bankovního účtu na něm bylo uvedené datum narození, adresa však nikoli. Wisting si spočítal, že Aronu Heiselovi je osmačtyřicet let.

„Kdo to je?“ zeptal se a zalétl pohledem k dalším papírům, které měl Hammer položené v klíně.

Kolega mu ukázal snímek z policejního rejstříku pořízený *en face* a z boku. Byl na něm muž, kterého Wistingovi popsal Suzanne, jen v mladším vydání. Měl úzká ramena, rozplácý nos, pod šedýma očima náznak tmavých kruhů a mezi předními zuby mezírku.

Wisting jen pokývl a vybídl tak Hammera, aby mu sdělil, proč muž na snímku figuruje v policejních záznamech.

„Byl odsouzen jako hlavní pachatel v případě, kdy policie v roce 1997 odhalila poblíž Drammen velkou palírnu. Pak ho chytili znovu a v roce 2002 byl odsouzen za pašování lihovin. Před třemi roky byl podezřelý v dalším takovém případě, ale odsouzen nebyl.“

„Kde se zdržuje teď?“

„Poslední známé místo pobytu je poblíž Marbelly ve Španělsku.“

Wisting přikývl. Město znal. Jednou tam byl s Torunn Borgovou na služební cestě.

„Ale momentálně pobývá v Norsku,“ pokračoval Hammer a předložil hustě popsaný výpis platebních transakcí.

„Kartu používal na různých místech ve Španělsku,“ přejížděl ukazovákem po seznamu. „Naposledy tam s ní platil 12. července na letišti v Malaze. A tady, jak vidíš, je už v Norsku.“

Wisting na výpis zamžoural. Karta byla použita předchozího dne v supermarketu Rema 1000 v Holmejordet. Obchod se nacházel u sjezdu na Stavern. Wisting tam občas cestou z práce také nakupoval.

Rozhlédl se po brýlích, ale nenašel je. Začal si tedy seznam prohlížet s přimhouřenýma očima. Byl na něm velký nákup v obchodě se stavebninami, oběd v jedné restauraci v přístavu a větší částka utracená v obchodě s elektronikou a bílým zbožím. Objevil rovněž několik návštěv u Suzanne v Božském klidu. S výjimkou té poslední dotyčný platil vždy těsně po půlnoci. Po platbě v kavárně pokaždé následovala transakce ve prospěch firmy Vestfold Taxi.

Wisting vzhlédl a uvědomil si, že je celý nedočkavý.

„Najdeme ho,“ ukázal na řádek, kde byla zaznamenána platba za taxík. „Někdo ho vezl domů.“

Taxikáře, který si Arona Heisela pamatoval, sehnal Hammer za tři hodiny. První dva řidiči si nevybavovali ani pasažéra, ani jízdu, ale třetí Arona Heisela na snímku poznal a Hammerovi řekl, že ho vezl dva večery za sebou. V obou případech ho vysadil u Hukenu.

Jízda z policejní stanice na místo trvala deset minut. Pro Wistinga byl Huken vždycky jen bodem na mapě u silnice první třídy vinoucí se směrem k Helgeroa.

Když se přiblížili, Hammer zpomalil. Wisting se předklonil a prohlížel si okolí. Po obou stranách vozovky rostly brambory. Nejdřív dojeli k novějšímu domu, který byl patrně postaven na místě bývalého statku. Na zahradě skákalo na trampolíně několik dětí a dva starší kluci tu opravovali moped. U cesty se nacházela stará dílna nebo garáž pro nákladní vozidla a o kus dál několik červených kůlen. Ovšem nikde žádná stodola.

„Jeď dál,“ pobídl Wisting Hammera.

Minuli ohradu, ve které se pásli koně. Muž na žebříku natíral zeď stáje. Na otevřeném prostranství parkoval traktor s připojeným štípačem dřeva a vedle něj ležela hromada polen. O kus dál se nacházelo zrušené zahradnictví, kde se ve zbývajících tabulích skla odráželo slunce. Na rozšířeném úseku silnice zahlédli přístřešek na konve s mlékem a modrou cedulí sdělující, že je tu zastávka autobusu.

„Tady,“ ukázal Hammer. „Vysadil ho tady.“

Za kamennou zídkou vedla dál do lesa úzká, téměř zarostlá cesta.

Hammer na ni zabočil. Z hustě olistěného stromu se jako mračno komárů zvedlo ptačí hejno. Auto pomalu poskakovalo přes výmoly a drny. Nalevo se táhl široký příkop plný

stojaté vody pokryté jedovatě zeleným slizem. Černá hladina prosvítala jen místy.

Les kolem nich postupně houzl a pak se krajina opět otevřela. Cesta končila u bývalého hospodářství. Těsně u kraje lesa stála polorozbořená stodola se sedlovou střechou. Polovina střešních tašek chyběla, a budova tak připomínala mršinu, kterou už zpola oklovali supi.

Hammer zajel před obytnou budovu a zastavil. Mezi domem a stodolou stály dvě kolny se střechou z vlnitého plechu. Okolo nich bujely šipkové růže a trsy purpurových náprstníků.

Wisting vystoupil a zabouchl za sebou. Hammer nechal svoje dveře otevřené. Slyšet tu bylo jen bzuchení hmyzu poleptujícího nad vysokou trávou.

Obytné stavení kdysi bývalo bílé. Nyní bylo zašedlé a neudržované. Okapové roury na nárožích visely nakřivo. V domě chyběly závěsy a místo jedné rozbité okenní tabulky byla vsazená dřevěná deska.

Wisting došel ke dveřím a zaklepal, ale ani nepočkal, přistoupil k nejbližšímu oknu, přiložil ruce ke sklu a nahlédl dovnitř. Modrá kuchyně. Ve dřezu se vršily talíře, hrnky a sklenice. Na lince se povalovaly igelitové sáčky, prázdné lahve a krabice od pizzy. Všiml si mravenčí cestičky vedoucí od jedné z nich k podlahovým lištám. Na kuchyňském stole ležely vedle hrnku s kávou noviny.

„Nikdo doma?“ zeptal se Hammer za jeho zády.

„Ne, ale někdo tu bydlí,“ odpověděl Wisting. Zabušil klouby na sklo a zavolal, pak se vrátil ke dveřím a vzal za kliku. „Zamčeno.“ Otočil se ke stodole. „Uvidíme, jestli se dostaneme dovnitř.“

Prošli vysokou trávou k dvoukřídlým vratům nacházejícím se v polovině delší stěny stodoly. Vrata byla zaklíněná prknem opřeným našikmo o zem, ale když ho Hammer skopl, pootevřela se jen na několik centimetrů, protože zevnitř je držela ještě petlice.

O kus dál ve stěně se nacházela menší dvířka, také zamčená. Po obou jejich stranách byla vsazená dělená okna. Většina tmelu už dávno vyschla a odrolila se, avšak tabulky držely na místě díky úzkým lištám.

„Nemůžeme odsud odjet, aniž bychom to tu prověřili,“ usoudil Hammer a dloubl prsty do zárubní.

Wisting přikývl a mlčky sledoval, jak se Hammer vrací k autu pro okenní škrabku. Zastrčil ji za lišty a odtrhl je. Vzápětí vsadil jednu tabulku, vsunul dovnitř ruku a uvolnil háčky.

Wisting držel okno otevřené, Hammer se mezitím vyhoupl dovnitř. Wisting zaslechl jeho zaklení a pak cosi zaškrabalo o zeď a spadlo na podlahu. Po chvíli Hammer odsunul petlici a vrata stodoly se začala otevírat. Wisting je otevřel úplně a vešel do velkého prostoru. Vyvalil se proti němu pach suché slámy. Škvírami v dřevěné konstrukci sem dopadaly proužky světla. Po chvíli si Wistingovy oči zvykly na šero a místnost nabyla tvarů. Dvoje dveře v jedné krátké stěně, nalevo od nich přívěs se čtyřmi koly. Za ním byly vyrovnané balíky slámy a paleta bílých plastových kanystrů. Po stěnách visely vidle, lopaty, hrábě, kosa a další nářadí. V druhém rohu se válelo různé příslušenství pro traktory spolu se starými konvemi na mléko.

Uprostřed místnosti stálo jakési vozidlo. Bylo zakryté šedou plachtou, která nedosahovala až na zem.

Wisting k němu přistoupil. Nohama zvěřil jemný prach, který ho zaštipal v nose.

Hammer popadl cíp plachty a odhrnul ji. Pod ní se ukryvalo černé Volvo V60 s označením „Taxi“ na střeše. Číslo taxíku znělo Z-1086. Auto Jense Hummela.

Wisting se naklonil nad čelní sklo a nahlédl dovnitř, aniž se čehokoli dotkl.

Vůz byl prázdný.

Wisting putoval pohledem dál. V zapalování vězel klíček. Ve středové konzoli stála poloprázdná lahev od coca-coly. Na

sedadle spolujezdce ležely kožené rukavice a seschlá a plesnivá nakousaná bageta v igelitovém obalu.

Hammer plachtu stáhl úplně, auto obešel a otevřel zavazadlový prostor.

„Prázdný,“ oznámil Wistingovi a opět se k němu připojil. „Úplně.“

Chvíli auto zpovzdálí pozorovali. Wisting ucítil, jak se mu tělem šíří předtucha. Případ Hummel se znovu otevírá. Vytáhl mobil, aby zavolał Mortensenovi a nechal vůz a stodolu prohledat kriminalistickými technikami. Pak bude třeba zorganizovat pátrání. Jestliže se Jens Hummel nenachází v autě, je málo pravděpodobné, že by byl někde ve stodole, ale státek se stane výchozím bodem. Bude nutné prohledat potoky a řeky, rokliny, štěrkovny a vyschlé studny. Veškerá místa, kde by mohlo být ukryté tělo.

Než stihl vytočit Mortensenovo číslo, začal mu telefon vyzvánět. Volala Suzanne.

Představil se celým jménem a hned si uvědomil, jak suše a odmítavě to vyznělo.

„Je tady,“ zašeptala Suzanne do sluchátka. „Ten chlap, co říkal, že taxík Jense Hummela stojí ve stodole. Je teď u mě v kavárně.“

Line o dva kroky ustoupila, odhrnula si hřbetem ruky ofinu z očí a prohlížela si dřevěný strop obývacího pokoje. Čerstvě natřený povrch se leskl. Celá místnost teď díky bílé barvě vypadá větší, pomyslela si a zalétla pohledem do předsíně ke žlutohnědému dřevěnému obkladu. Ten počká do zítřka. Nyní je na řadě zasloužená přestávka.

Vyprala štětce, sbalila malířské náčiní a vysvlékla se z bílé kombinézy.

Otec jí slíbil, že strop natře odpoledne, a bude se zlobit, až zjistí, že to už udělala. Ne přímo zlobit, ale radost rozhodně mít nebude. V jejím stavu. Jenže ona se těšila, až bude všechno hotovo, a navíc nátěr neobsahoval škodlivá rozpouštědla ani výpary.

Rukou si automaticky pohladila velké břicho. Už je v osmém měsíci. Dítě jí změnilo život ještě před narozením. Přestala toužit po životě ve velkoměstě a přestěhovala se domů, do známého a bezpečného prostředí. Opustila zajímavou práci novinářky, v níž vládlo natolik vysoké tempo a očekávání, že se s rolí matky malého dítěte neslučovala. Možná by to bylo jiné, kdyby se měla o odpovědnost s kým podělit. Jenže to nebyl ten případ.

Došla k ledničce a vytáhla z ní lahev, do níž si předtím natočila vodu z kohoutku. Postavila se do dveří vedoucích do obývacího pokoje a přitom upíjela. Když už v tom natírání je, měla by natřít i lišty kolem oken, ale ty počkají.

Nebylo takřka poznat, jak obývací pokoj vypadal, když dům koupila, přesto věděla, že se nikdy nezbaví vzpomínky na muže, kterého tu uvnitř našli mrtvého. K historii domu patřilo také to, že se tady v šedesátých letech krátce poté, co byl dům postaven, oběsil jiný muž.

Při tom pomyšlení se otrásla a ochrannitelsky si položila ruku na břicho. Pořád jí připadalo dost zvláštní, že je tak velké, ale jinak měla štěstí. Narostlo jí jen břicho, v ostatních partiích moc nepřibrala a cítila se ve formě. Právě teď jí sice trochu bolela záda, ale hlavně kvůli natírání. Jinak měla víc energie než kdy dřív.

Vrátila lahev s vodou do ledničky a došla do koupelny. Najatá firma ji zrekonstruovala, ještě než se sem Line nastěhovala. Vynaložených peněz nelitovala, dům koupila výhodně, pod cenou. Díky prodeji bytu v Oslu navíc měla celkem dost finančních prostředků.

Svlékla se a prohlížela si břicho z různých úhlů. Měla ho teď hodně napnuté. Když se dítě hýbalo, byly jeho pohyby patrné. Zasmála se a přidržela dlaň nad tvrdým vybouleným místem. Je to ruka? Noha?

Pomyšlení na porod se jí ovšem nezamlouvalo. Měl nastat za čtyři týdny a děsila se ho. Něco málo si o něm přečetla, ale nevěděla, jestli to k něčemu bude. Nějak to prostě dopadne, řekla si a zadívala se v zrcadle na svůj obličej. Na pravé tváři měla dvě bílé skvrny a další našla na krku. Setřela je, smyla si barvu z rukou a pak si vlezla do sprchy.

Za půl hodiny už seděla v autě a mířila do centra. Nebylo snadné najít oblečení, do kterého by se jí stále rostoucí břicho vešlo. Zpravidla nosila legíny a tuniku, ale teď si oblékla světlé pohodlné šaty s vysokým zavazovacím živůtkem a volnou sukni.

Provoz směrem do centra vázl, protože většina úzkých uliček byla v létě uzavřená a přeměněná na pěší zóny. Zpravidla se jí podařilo zaparkovat v jedné z méně rušných bočních ulic, ale dnes musela využít placené parkoviště zřízené na místě bývalých tenisových kurtů.

Doufala, že najde volný stůl na zahrádce kavárny Božský klid nebo některého jiného podniku nabízejícího venkovní posezení. Nejdřív ale chtěla zaskočit do obchodu s bytovým

zařazením na rohu Kapitánské a Loděniční. Bylo to místo s pěknou atmosférou. Kdykoli tam zašla, načerpala nové nápady na zařízení domova. Kromě spousty pěkných bytových doplňků tam navíc měli také šperky a oblečení.

Na ulicích se to jako obvykle hemžilo lidmi. Zastavila se u jednoho stánku a prohlédla si několik ručně vyrobených šperků, ale vydala se dál, než ji prodejce oslovil.

Vstoupila do obchodu s bytovým zařízením a sundala si sluneční brýle. I tady bylo plno lidí, ovšem vzduch byl chladnější. V regálech tu měli mnoho zajímavých předmětů: vonné svíčky, zrcadla, rámy, hodiny, úložné krabice, džbány, obrazy, polštáře, koberečky, hrnky, tácy, lampičky, nástěnky, věšáčky, cedule, svícný, dřevěné bedničky, květináče, kbelíky a drobný nábytek.

Už byla poněkud přesycená nostalgického trendu, podle něhož měl veškerý nábytek vypadat staře a ošuntěle. Hledala čistší a modernější styl, důležité však pro ni bylo také vdechnout domovu osobní ráz. Na stěny si chtěla pověsit vlastní fotografie. Na fotografování byla šikovná a cítila se být stejně novinářkou jako fotografkou. Teď ze všeho nejvíc pátrala po tom, čím by si zařídila pracovnu ve sklepě. Představovala si něco v syrovém a neopracovaném stylu: jakoby zrezivělé lampy, odřené archivační skříně a titulní strany s vlastními články, které by rozvěsila v rámečcích po šedivých zdech.

Zastavila se u zajímavých nástěnných hodin s římskými číslicemi. Ve chvíli, kdy brala do ruky cenovku, do ní někdo strčil.

„Pardon!“

Žena jejího věku s dítětem na ruce a se slunečními brýlemi zapíchnutými ve vlasech se opatrně dotkla jejího břicha.

„Nestalo se vám nic?“

Line se usmála a zavrtěla hlavou. Opět natáhla ruku po hodinách, ale pak zalétla pohledem zpátky k ženě s dítětem. Její tvář jí připadala nějak povědomá.

„Nejste... nejsi Line?“ zeptala se žena. „Line Wistingová?“

Line se usmála a přikývla, pak naklonila hlavu ke straně a svraštila obočí ve snaze si vzpomenout, s kým má tu čest.

„Sofie,“ pomohla jí žena. „Chodily jsme spolu na první stupeň základní školy. Není divu, že si mě nepamatuješ, ale já jsem o tobě četla v novinách. Teda četla jsem hodně tvých článků.“

Line si jméno a tvář spojila.

„Sofie Mandtová,“ svitlo jí. „Odstěhovala ses po páté třídě nebo tak nějak.“

„Po čtvrté,“ opravila ji žena. „A teď se jmenuju Lundová. Tohle je Maja.“ Polechtala dcerku pod bradou. Ta zabublala smíchy a ve tvářích se jí vytvořily dva hluboké dolíčky.

„Jsi vdaná?“ zeptala se Line a pohladila dítě po vláscích.

„Ne, Lundová bylo dívčí jméno moje babičky,“ vysvětlila Sofie. „Žiju jenom s Majou.“

Line dostala chuť se jí svěřit, že i ona je sama, ale nakonec to neudělala.

„Jsi tu na dovolené?“ zeptala se místo toho.

Sofie zavrtěla hlavou.

„Právě jsem se sem přestěhovala.“

„Já taky!“ vykřikla Line. „Bydlela jsem pět let v Oslu, ale už mi to stačilo.“ Položila si dlaň na břicho. „Koupila jsem si dům ve Vardenu. Ve stejné ulici, kde jsem vyrostla. Zrovna ho renovuju.“

Sofie napřáhla k jejímu břichu ukazovák.

„Kdy máš termín?“

„Koncem srpna.“ Line se zaměřila na děvčátko na Sofiině ruce. „Jak je stará?“

„V květnu jí byl rok,“ odpověděla Sofie a postavila dítě na zem. Udělalo několik nejistých krůčků, pak se chytilo matčiny nohy a pevně se drželo.

„Kde bydlíte?“ zeptala se Line.

„V centru.“ Sofie pokývla směrem ke svému domu.

Line si přidřepala a chvilku na Maju mluvila. Poté, co se odstěhovala do Osla, ztratila postupně kontakt se zdejšími

kamarády a našla si nové přátele mezi kolegy. Byla připravená na to, že navázat opět kontakty ve Stavern jí bude trvat, a tohle mohl být začátek.

„Nedáme si kafe?“ navrhla a vstala.

Sofie hned neodpověděla. Prohlížela si cedulku hlásající, že život je jako jízda na kole. Aby člověk udržel rovnováhu, musí jet stále vpřed.

„Ráda,“ řekla nakonec a cedulku odložila.

Line se usmála a před odchodem se podívala na cenovku nástěnných hodin. Téměř dvanáct set korun. Pokud je do konce léta neprodají, nejspíš je dostane za polovic.

Od jednoho stolku před Božským klidem se právě zvedala mladá dvojice a uvolnila jim místo. Od sousedního stolku jim pokývl muž v kšiltovce a maličko se odsunul, aby bylo kde zaparkovat kočárek s Majou.

Line jim došla objednat. Za pultem stála Suzanne, ale objednávku přijala jedna z obsluhujících mladých dívek. Ven se Line vrátila se dvěma caffè latte a dvěma dorty.

Mluvily o povrchních věcech, o počasí a o vedru, o davech lidí, turistech a bývalých spolužácích.

„Proč ses přestěhovala zpátky do Stavern?“ zajímalo Line.

Sofie právě upíjela kávy a sklenici neodložila.

„Zdědila jsem dům. Po dědovi. Navíc se mi to zrovna dost hodilo. Jako nový začátek.“

„Kdo byl tvůj děda?“ zeptala se Line, avšak zaznamenala, že Sofii ta otázka není příjemná.

„Frank Mandt. Moc jsem se s ním nestýkala. V zimě umřel.“

Line věděla, kdo to byl. Věděla to většina obyvatel Stavern.

„A co ty?“ pokusila se Sofie převést hovor na jinou kolej.
„Proč ses přestěhovala ty?“

„Protože jsem otěhotněla,“ přiznala Line. „V Oslu jsem žila prací pro VG a stýkala jsem se s kolegy. Kromě práce mě tam nic nedrželo a chtěla jsem, aby malá vyrostla radši tady.“

Sofie se jí zadívala na břicho.

„Bude to holčička?“

Line přikývla a pomyslela na tělíčko, které v sobě nosila. Pokud je pravda, co se dočetla, je teď přes čtyřicet centimetrů dlouhé a váží dvě a půl kila.

„A otec?“

„To je dlouhá historie,“ usmála se Line. „Zmizel mi ze života dávno předtím, než jsem zjistila, že jsem těhotná.“

„Taky dobře,“ okomentovala to Sofie. „Majin otec zůstal, ale stýkal se s jinými ženami, abych tak řekla. Je mi líp bez něj.“

„U mě to bylo trochu jinak,“ usmála se znovu Line. „Poznala jsem ho pracovně. Byl to americký policista, pracoval tu před Vánoci na jednom případu.“

Sofie vyprskla smíchy a ukázala na Linino břicho. „Takže tohle je výsledek romáнку na jednu noc?“

Line se zasmála s ní a uvědomila si, jak jí to dělá dobře.

„Nebyla to jenom jedna noc. Strávil tu pár týdnů.“

„Ale dítě sis nechala?“

„Je mi devětadvacet a nebylo nechtěné.“

„Jsi s ním v kontaktu? Ví o tom?“

„Jasně že jo, probírali jsme to po netu. Nabídl mi, že se sem přestěhuje, aby nám byl nablízku, jenže mně to přišlo nefér. Dělá doma důležitou práci.“

Po pěší zóně projíždělo auto a lidé mu neochotně uhýbali. Line odložila poloprázdnou sklenici s kávou a sledovala, jak vůz zajíždí k obrubníku na protější straně ulice a zastavuje. Muž, který z něj vystoupil, zůstal stát a zadíval se na ně. Byl to její otec.

Wisting počkal, dokud nevystoupil také Hammer, a pak přešel ulici. Sotva stihl zaregistrovat, že před Božským klidem sedí u jednoho stolku Line, když vtom muž u sousedního stolku vstal. Stáhl si kšiltovku víc do čela, odstrčil kočárky a rychlým krokem zahrádku kavárny opustil.

Neviděli mu do tváře, ale výška, věk a úzká ramena odpovídaly popisu Arona Heisela. Určitě z jejich chování poznal, že jsou policisté. Prozradily je pátravé pohledy, které člověk ve střehu dokázal zaznamenat.

„Haló!“ zavolal Wisting za mužem, který už jim ukazoval záda, a pustil se za ním. „Počkejte!“

Muž zrychlil. Vypadalo to, že míří k zaparkované motorce, na jejíchž řídítkách visela helma. Když Wisting zavolal znovu, muž se rozhodl jinak a rozběhl se na druhou stranu.

„Stůjte!“ vykřikl Wisting a přidal do kroku. „Policie!“

Nejbližší přihlížejíci se otočili a zadívali se na něj. Muž se rychle ohlédl přes rameno, odstrčil několik dětí a utíkal dál.

Wisting se řítíl za ním. Vykasala se mu přitom košile a její cíp za ním pvlával.

Muž vběhl do Královniny ulice a na prvním nároží to vzal doprava. Než roh oběhl také Wisting, ztratil se muž v davu. Wisting už si říkal, že ho nenajde, když vtom zahlédl kšiltovku a bílý nátělník. Začal si tím směrem razit cestu. Muž se bezohledně prodíral mezi rodinami s malými dětmi a dalšími chodci. Zakopl o dětské kolo s pomocnými kolečky a upadl, ale rychle vstal.

Na dalším rohu zabočil doprava a utíkal směrem k nábřeží, pak náhle prudce uhnul doleva a rozběhl se přes dětské hřiště. Tam zakopl podruhé, protože se znovu ohlédl. Wisting ho dohonil u stánku s vaflemi, chytil ho za paži, ale muž

se mu vytrhl tak zprudka, až ho odhodil na lampu pouličního osvětlení a Wisting se o ni udeřil hlavou. Tělem mu projel mráz. Vzápětí ucítil, jak mu po tváři stéká krev. Muž běžel dál po hrázi.

Wisting neviděl, odkud se vynořil Nils Hammer, ale náhle se vyřítil odkudsi z boku, na muže se vrhl a srazil ho tak, že ten přepadl přes okraj nábřeží do moře. Hammer ho málem následoval, ale nakonec se mu podařilo udržet rovnováhu a zůstat na břehu.

Na nejbližší restaurační zahrádce se zvedlo několik hostů, aby se podívali, co se stalo. Chvíli to vypadalo, že se muž rozhodl uplavat, ale pak odevzdaně potřásl hlavou a popadl kšiltovku pohupující se na hladině. Třemi tempy byl u okraje a Wisting s Hammerem ho vytáhli.

„Aron Heisel?“ zeptal se ho Wisting.

Muž přikývl, ale zůstal stát v předklonu s rukama zapřeny o kolena. Kapala z něj voda.

„Proč jste před námi utíkal?“ chtěl vědět Hammer.

Aron Heisel se ztěžka nadechl a zhluboka vzdychl, avšak neodpověděl.

„Potřebujeme si s vámi promluvit o Jensi Hummelovi a jeho taxíku,“ sdělil mu Wisting.

„Prostě tam stál,“ pronesl muž před nimi rezignovaně.

„Nic víc nevím. Prostě tam najednou stál.“

Kolem právě projížděl hlídkový vůz. Hammer ho mávnutím přivolał a zvědavci ustoupili.

„Odvezte ho a dejte mu suché oblečení,“ požádal kolegy Wisting.

„Nic jsem neproved,“ protestoval Heisel.

„O tom by se dalo diskutovat,“ opáčil Wisting a sáhl si na hlavu. Na prstech mu ulpěla krev a ucítil, že mu po srážce s pouliční lampou naskakuje pořádná boule.

Jeden uniformovaný policista otevřel zadní dveře vozu a donutil Arona Heisela nastoupit.

„Ať si tam trochu posedí,“ pronesl Hammer.

Wisting přikývl. Pokud člověk musí s podáním vysvětlení čekat, znamená to výhodu pro toho, kdo mu bude klást otázky.

„Musím zpátky do té stodoly,“ řekl při pohledu na policistu zavírajícího za Aronem Heiselem dveře. „Myslím, že auto nám poskytne víc odpovědí než tady ten.“

Line odložila prázdnou sklenici.

Maja už byla neklidná. Nechtěla sedět v kočárku, ale nezklidnila se ani u matky na klíně. Svíjela se jako úhoř a poňukávala.

„Je unavená,“ vysvětlila Sofie. „Půjdu s ní domů, aby si mohla trochu odpočinout. Přidáš se?“

Line se zadívala směrem, jímž zmizel otec s Nilsem Hammerem, ale nevypadalo to, že by se k autu jen tak vrátili. Říká si, o co asi šlo – zeptá se otce, až se u ní večer zastaví.

„Ráda,“ odpověděla.

Sofie uložila Maju do kočárku a vymanévrovala s ním mezi stoly a židlemi ven.

Cesta netrvala ani pět minut. Dům Franka Mandta se nacházel u Pumpového parku, kterému se tak říkalo proto, že se tam mezi velkými břizami nacházela pumpa, k níž dřív lidé chodili pro vodu, prali tam prádlo a probírali nejčerstvější novinky. Teď u ní fotograf pořizoval snímky mladé dvojice.

Hlavní vstup se nacházel na straně odvrácené od ulice. Sofie odemkla a teprve pak zvedla Maju z kočárku. Line je následovala dovnitř. Vonělo to tu dezinfekčním prostředkem a bíle natřená prkenná podlaha zářila. U stěn byly vyskládané krabice s různými nevybalenými předměty.

„Spousta toho ještě není hotová,“ pronesla Sofie a vyzula se. Ukázala Line cestu do obývacího pokoje a otevřela dveře na zasklenou verandu obrácenou do parku. „Hned se vrátím,“ omluvila se a s holčičkou v náručí zmizela v kuchyni. „Chovej se tu jako doma.“

Line zůstala stát. Rozhlížela se a uvědomila si, že Sofii trochu závidí. Dům byl větší, světlejší a vzdušnější než ten její.

Měl vysoké stropy a velké nosné trámy mu dodávaly na honosnosti. Bohémský nábytek, který si Sofie přivezla z Osla, nedokázal místnost zaplnit a úplně se sem nehodil.

Sofie se zjevila ve dveřích z kuchyně. Maja cumlala lahev.

„Máš to tu hezké,“ pochválila dům Line a pohledem ještě jednou přelétla velkou místnost.

„Pojď nahoru,“ pozvala ji Sofie. „Můžeš si prohlédnout patro a já zatím uložím Maju.“

Schody byly ošlapané a několik stupňů vrzalo. Vzduch nahoře byl dusnější a teplejší. Sofie vešla do prvního pokoje nalevo, otevřela okno a dcerku uložila do dětské postýlky stojící u zdi. Děvčátko chvíli kopalo nožkami a pak se začalo plně věnovat lahvi s ohřátým mlékem.

Sofie za sebou tiše zavřela a Line provedla. Většina místností byla prázdná, ale všechny byly velké a měly dělená okna se širokými parapety, podlahy z masivních borovicových prken a na stěnách zašlé tapety.

„V týdnu se na to přijdou podívat řemeslníci,“ líčila Sofie. „Chci natřít stropy a vytapetovat stěny, jinak se tu toho moc dělat nemusí.“

Line ukázala na jedny přivřené dveře.

„A vlastně musím nechat zrekonstruovat koupelnu,“ dodala Sofie a dveře otevřela.

V místnosti se nacházela záchodová mísa s černým prkénkem, stará obří vana a prasklé umyvadlo s kapajícím kohoutkem a s rezavými skvrnami kolem odtoku. Nebylo tu okno a ze stěn se vlhkostí odlepovaly květované tapety.

„To bude hodně práce,“ usoudila Line.

„Zdědila jsem i nějaké peníze,“ usmála se Sofie. „A nijak to nespěchá. Skoro novou koupelnu mám ve sklepě.“

„Tady je i sklep?“

Sofie přikývla a zamířila ke schodišti.

„Je velký a prázdný. Stojí tam jen starý trezor, který asi nedostanu pryč.“

„Proč ne?“

Sofie klesla hlasem, protože právě procházely kolem dětského pokoje.

„Je moc velký,“ šeptla. „Jeden by skoro věřil, že ho do sklepa dali, než postavili samotný dům.“

„A proč se ho chceš zbavit?“ Line se pustila za Sofii po schodech. „Takový trezor se přece hodí.“

„Nemám od něj klíč. A je zamčený.“

„Zamčený? Znamená to, že nevíš, co je uvnitř?“

Sofie se k ní pod schody otočila.

„Nemám tušení. Pojď se podívat!“

Došla ke dveřím do sklepa, otevřela je a rozsvítila. V náhlém závanu z chladných spodních místností se zatřepetalo několik papírů ležících na komodě v předsíni.

Line sešla dolů první. Bylo to tu cítit podobně neurčitou zatuchlinou jako v jejím vlastním sklepě. Pach připomínal dlouho skladované zavlhle oblečení.

Nakoukla do několika místností po obou stranách sklepní chodby a chlad vznášející se mezi zdmi ji roztrásl.

Trezor stál v nejzazší místnosti. Z okna vysoko pod stropem sem našikmo dopadaly sluneční paprsky. Line si stoupla k hrubé zdi, kterou osvětlovaly, a položila si ruku na břicho.

Trezor byl opravdu veliký. Jistě jen tak tak prošel dveřmi, nemluvě o snesení po schodech.

Line k němu došla a odsunula kovovou destičku kryjící klíčovou díрку.

„Hledalas ho?“ rozhlédla se.

Sofie zavrtěla hlavou.

„Já ne, ale lidi, co dům vyklízeli. Nenašli nic.“

„Někde přece být musí,“ usoudila Line a znovu se rozhlédla. Pod stropem vedlo vodovodní potrubí. Stoupla si na špičky a po trubce zašmátrala, nic však nenašla. Těsně u stropu se ve zdi nacházel větrací otvor, ale byl tak vysoko, že do něj neviděla. Sáhla tam tedy a naslepo ho propátrala. Nahmatala

však jen chuchvalce prachu. Sama sobě se zasmála a za svoje počínání se omluvila.

„Jsem jenom hrozně zvědavá. Co myslíš, že je uvnitř?“

Sofie chvíli mlčela, než odpověděla.

„Nejspíš bude prázdný.“

„Můžeš si pozvat někoho, aby ho odvrtil. Zámečník by to určitě dokázal. Jednoho znám.“

„Nejsem si jistá, jestli vlastně chci vědět, co je uvnitř, pokud tam tedy něco je,“ odvětila Sofie a vydala se ke dveřím. „Bez-
tak by to nebylo nic dobrého. Tohle tajemství si vzal Staroch do hrobu, a ať to tak klidně zůstane.“

„Jak zemřel?“ zeptala se Line a vyšla za Sofií z místnosti.

„Spadl ze schodů,“ odpověděla Sofie a zastavila se u tmavé skvrny na betonu. „Tady z těch,“ ukázala. „Spadl ze schodů a několik dní tu ležel mrtvý, než ho našli.“

Line se na příkré schodiště zadívala.

„Připadá ti zvláštní, že tu chci bydlet?“

Line zavrtěla hlavou.

„V mém domě taky zemřel jeden muž. Vlastně dva,“ oprala se při vzpomínce na to, že se v jejím sklepe před padesáti lety ještě oběsil otec Vigga Hansena.

Sofie se zasmála. Nejdřív krátce a nejistě, ale když se k ní Line přidala, rozesmála se víc a srdečněji.

„Vlastně o tom, že tu umřel, moc nepřemýšlím,“ pronesla a vykročila po schodech nahoru. „Spíš myslím na všechno zlo, co napáchal za života.“

Line kráčela za ní. Sofiina slova v ní vzbudila zvědavost. Vycítila příběh.

Ve VG čerpala mateřskou dovolenou a upřímně řečeno se do práce nehodlala vrátit. Měla v úmyslu během mateřské dokončit rukopis knihy, do něhož se pustila před pár lety, a v dlouhodobém výhledu se chtěla živit jako autorka na volné noze. Na psaní se jí líbila zvláště možnost vyprávět dobré příběhy. Teď tušila obrysy nového námětu, ale s vyptáváním se rozhodla počkat.

Sofie cinkala v kuchyni skleničkami, Line zatím čekala v obýváku. Už tu stála velká knihovna, ale většina knih ještě ležela v kartonových krabicích na podlaze. Krabice byly označené abecedně. Knihy autorů se jmény od A po E už stály v policích, ostatní spisovatelé na vybalení teprve čekali.

„Sedneme si venku,“ rozhodla Sofie, když přinesla dvě sklenice a džbán ledového čaje. Line za ní vyšla na stinné místo u zadní strany domu, kde byly chráněné před hlučným i zvědavými pohledy.

Po stěně se plazila vysoká popínavá růže s červenými květy. Sofie jim nalila.

„Co špatného tvůj děda prováděl?“ zeptala se Line a upila ze sklenky, aby odvedla pozornost a otupila neomalenost otázky.

„Slyšelas o něm něco?“ opáčila Sofie a opřela se.

Line přikývla.

„Prý prodával alkohol. Pašovaný.“

„Víc než to,“ zvážněla Sofie. „Zabil moji mámu.“

Věta se vznášela ve vzduchu. Line držela sklenici a nedokázala se přimět, aby Sofii pobídla k vyprávění.

Sofie si odkašlala a pak pokračovala: „Odstěhovala jsem se z města i proto, že moje máma šla sedět. Zavřeli ji za něco, co udělal on.“

Line sklenici odložila. Měla pocit, že se se Sofií za tu krátkou dobu od setkání znovu sblížila.

„To mi budeš muset vysvětlit.“

Sofie si založila paže na hrudi a zadívala se do země, jako by uvažovala, kde má začít. Line vyrozuměla, že o tomhle mluví nerada, ale současně jí bylo jasné, že když člověk o něčem dlouho mlčí, může mít velkou potřebu se svěřit.

„Předzdívali mu král pašeráků,“ začala Sofie vyprávět a zadívala se na Line s náhlým vztekem v očích. „Jako by podnikal v nějakém váženém a nóbl oboru.“

Odevzdaně potřásla hlavou a navázala: „Začal s tím v šedesátých letech, kdy pracoval jako dokař v přístavu. Levně

nakupoval lahve od posádek lodí, které připlouvaly z Rotterdamu, Bremerhavenu a odjinud z Evropy. Prodával je se slušným ziskem dál, ale přesto levněji, než se daly sehnat v obchodech s alkoholem. Od jednotlivých lahví přešel na celé bedny. Po určité době si začal přímo najímat lodníky na rybářských lodích a ti mu přes Skagerrak převáželi velké zásilky alkoholu a cigaret.

V tu dobu byl čerstvě ženatý a peníze se mu nejspíš dost hodily. V roce 1964 se narodila máma. Babička zanedlouho umřela, takže máma v tomhle svém způsobem vyrostla.

Postupně začal pašovat alkohol i po zemi. Z palíren ve Španělsku vozily nákladáky zásoby do celého východního Norska.“
„Copak ho nechytili?“

„Jeho ne. Některá auta třeba zastavili na hranicích. Občas o nějaký kontraband přišel, ale sám vždycky unikl. Pak se začal věnovat i jinému zboží. Nejdřív to byla tráva. Ta se pašovala snáz než lahve a kanystry lihovin. Zabírala míň místa a víc vynášela.“

Mnohé z toho, co nyní Sofie líčila, věděla Line z doslechu.

„Co se stalo tvójí mámě?“

„Máma na mě byla sama. Otec pro mě byl jenom jméno. Nikdy jsem ho neviděla a nevím, kde bydlí. Netuším ani, jak se s mámou seznámili. Nestihly jsme si o tom promluvit. Umřela, když mi bylo deset, vlastně skoro jedenáct.“

Sofie natáhla ruku a utrhla z popínavého keře růži.

„Bylo to takhle jednou v sobotu koncem léta,“ pokračovala a odtrhla jeden okvětní plátek. „Chystaly jsme se na veletrh do Skienu. Jezdívaly jsme tam pravidelně. Konala se tam vždycky pouť a vystupovali tam známí umělci.“

Line přikývla. Sama tam před mnoha lety také byla.

„Bydly jsme v malém bytě tamhle přes ulici,“ vyslala Sofie pohled příslušným směrem. „Máma jezdila starým opelem. Pořád zlobil a ten den prostě nechtěl nastartovat. Došly jsme si půjčit jedno Starochovo auto. Už jsme si ho takhle

půjčily mockrát. Nebyl doma, ale venku stálo jeho volvo. Máma si odemkla dům, našla klíčky a nechala tam Starochovi vzkaz.“

Sofie si poposedla a opěradlo zavržalo. Tmavé prameny vlasů jí spadly do obličej. S nejistým úsměvem je odhrnula.

„U Vallermyrene v Porsgrunnu nás zastavila policie,“ pokračovala. „Nevím proč. Možná to byla náhoda, možná Starocha sledovali a šli přímo po jeho autě. Prostě se za námi rozjeli policajti se zapnutým majáčkem. Máma zastavila u krajnice. Kladli jí spoustu různých otázek a začali auto prohlížet. Pod sedadlem, na kterém jsem seděla já, našli tři kila trávy a kilo amfetaminu.“

Line spadla čelist.

„O tom jste ale přece nevěděly, ne?“

„Máma dostala pět let natvrdo. Přitížilo jí to, že v autě byla malé dítě a že s policií nespolupracovala.“

„Copak jim neřekla, jak to bylo? Že si auto půjčila?“

„Řekla, jenže Staroch popřel, že by s tím měl cokoli společného. Obětoval dceru, aby sám unikl.“

„A co ten vzkaz, co mu napsala? Ten přece mohl její slova dokázat.“

„Policie ho nikdy nenašla. Staroch ho musel spálit nebo roztrhat a spláchnout.“

„Takže úplně klidně dovolil, aby tvoji mámu odsoudili, i když byla nevinná?“

„Najal drahé advokáty, ti jí měli pomoci, ale nejspíš to udělal jenom proto, aby se dozvěděl, co stojí ve vyšetřovacím spisu a kolik toho na něj policie má. Pro něj byla máma akorát pěšák, kterého mohl bez problémů obětovat. Horší pro něj bylo spíš to, že přišel o zboží, než to, co se stalo s ní.“

Line si ochranně položila ruku na břicho.

„Neříkala jsi, že ji zabil?“

„Máma ve věznici nevydržela ani rok. Jednou v noci rozbila sklenici a podřezala si žíly na předloktí. Byla jsem za ní

na návštěvě akorát jednou. Byl to otřesný zážitek. Vejít za ty silné zdi byla jedna věc, ale daleko horší bylo zase odejít, nechat ji tam.“

Sofie mezitím otrhala všechny okvětní plátky. Přisunula si židli blíž ke stolu a plátky nasypala na hromádku na ubrus.

„A co bylo s tebou, když mámu zavřeli?“ zeptala se Line.

„Nejdřív jsem bydlela tady u Starocha. Probíralo se, že bych tu zůstala. Říkala jsem si, že by to bylo fajn. Zнала jsem tu všechny děti a do školy jsem to měla kousek, jenomže on mě tu nechtěl. Tvrdil, že by to bylo na něj moc. Tak mě poslali do pěstounské rodiny. Vystřídala jsem tři. Nejdřív v Arendalu, potom v Hamaru a nakonec v Oslu.“

Na okraj džbánu s ledovým čajem usedla vosa. Line ji odehnala.

„Napsala mi dlouhatánský dopis na rozloučenou,“ pokračovala Sofie. „Dostala jsem ho až v dospělosti. Na obálce stálo, že mi ho mají dát, až mi bude osmnáct. Líčila v něm, co se stalo, jak ji její otec zradil a jak měla pocit, že ona zradila mě. A vyzývala mě, abych se se Starochem nestýkala.“

Sofie rychlým pohybem smetla okvětní plátky ze stolu a navázala: „Takže vlastnit tenhle velký dům mi nepřipadá úplně košer. Jako by mě se Starochem spojoval.“

„Takhle nesmíš uvažovat,“ namítla Line.

Sofie upila čaje.

„Jaký vztah máš s mámou?“ zeptala se.

„Už je taky mrtvá,“ odpověděla Line.

„Omlouvám se.“

„To nic. Teď v létě to bude šest let, co umřela. Zahynula při nehodě v Africe. Pracovala tam na vzdělávacím projektu pro uprchlíky. Auto, ve kterém jela, spadlo ze srázu. Všichni v něm zemřeli.“

„Stýská se ti po ní?“

„Zvlášť teď,“ přikývla Line a pohladila si břicho. „Vždycky mi dobře radila. Mám chuť jí zavolat, kdykoli se stane něco mimořádného.“

„Chápu,“ usmála se Sofie a zvedla oči k oknům v prvním patře, kde spala její dcera. „Mě pomyšlení, že moje máma nevidí vnučku a že Maja nepozná babičku, taky hodně bolí. Ani jejích fotek moc nemám.“

Chvíli seděly mlčky. Slunce mezitím popošlo a židle už nestály ve stínu.

„Táta má taky doma ve sklepeš trezor,“ prohodila Line po chvíli. „Protipožární. Uchovává v něm staré fotografie a negativy. Ty, na kterých je máma.“

Wisting pomalu domanévroval vozem před obytnou budovu, zastavil a vystoupil. Sluneční paprsky odrážející se od plechové střechy ho oslepovaly. Vozidla kriminalistických techniků si prohrnula cestu vysokou trávou až k vratům stodoly. Navíc sem dorazilo i označené policejní auto s plnou posádkou.

Nils Hammer, který právě telefonoval, zůstal sedět ve voze.

Ze stodoly vyšel Espen Mortensen v bílé kombinéze, obli-
gátním oděvu techniků ohledávajících místo činu. Tráva mu sahala téměř ke kolenům.

Wistinga jeho přítomnost potěšila. Mortensen byl pečlivý a zkušený a všímal si detailů. Ohledání místa činu nespočívalo jen v zajištění fyzických stop po pachateli, člověk si také musel správně vyložit, co vidí. Zkušenosti Wistinga naučily, že dojem, který po sobě pachatel na místě činu zanechá, bývá často odrazem jeho života. Uklizené místo činu zpravidla znamenalo, že hledají někoho, kdo žije spořádaně. Chaos a spousta zřetelných stop znamenaly, že hledají někoho podobně chaotického a spontánního.

Mortensen dokázal podobné informace dobře vyčíst. Přesto nikdy nedělal předčasné závěry a ochotně naslouchal názorům a návrhům ostatních.

„Co myslíš?“ zeptal se ho Wisting s pohledem upřeným ke stodole.

Kolega si stáhl roušku a nechal si ji viset pod bradou.

„Zatím těžko říct.“

„Jaký je tvůj první dojem?“

Mortensen si odkašlal a odpověděl: „Tohle není místo činu. Ať už se Jensi Hummelovi stalo cokoli, nedošlo k tomu tady. Podle mého názoru dovezl to auto do stodoly někdo jiný.“

Wisting cítil v zádech teplé sluneční paprsky. Původně doufal, že technici zjistí víc.

„Přesto je to pokrok,“ pronesl. „Fakt, že auto někdo ukryl, podporuje teorii, že byl Hummel zavražděn.“

„Navíc se máme od čeho odrazit,“ přitakal Mortensen. „Je to nový výchozí bod.“

Wisting přikývl. Doposud při vyšetřování vycházeli z výpovědi pasažéra, který Jense Hummela a jeho taxík viděl naposledy ve chvíli, kdy ho Hummel vysazoval před hotelem Grand v ulici Storgata. Wisting si v duchu představil mapu. Vzdálenost z centra k místu, kde vůz našli, činila kolem osmi kilometrů. Z centra byl člověk venku za chvíli, zbytek trasy lemovalo řídké osídlení. Zemědělská krajina s roztroušenými statky stojícími stranou hlavní silnice a odbočky vedoucí k jezírkům a chatám. Během této krátké cesty Jens Hummel pravděpodobně někde zastavil. Naposledy.

„Co po technické stránce?“

„Převzeme auto do garáže k prozkoumání a uděláme běžnou prohlídku: sejmeme otisky prstů a zkusíme najít DNA. Možná nám nějaké informace poskytne taxametr a elektromer, ale podle telemetrie nebyl taxametr zapnutý, ne?“

Wisting přikývl. To byla také záhada. Taxametr dokázal poskytnout téměř stejné informace jako mobilní telefon – ovšem za předpokladu, že byl v provozu.

Nils Hammer přibouchl dveře auta a vydal se ke kolegům.

„Dorazí dva psovodi,“ sdělil jim a zasunul si telefon do kapsy kalhot. „Budou tu do půl hodiny.“

„Fajn,“ kývl Wisting. „Komu tahle nemovitost patří?“

Hammer si poklepal na kapsu, do níž předtím zastrčil mobil.

„To se hned dozvíme.“

Wisting se rozhlédl po zarostlém okolí.

„V době Hummelova zmizení tu leželo půl metru sněhu. Není tu moc míst, kam by se za takových podmínek dalo ukrýt mrtvé tělo.“

„No, ale ve stodole rozhodně není,“ ujistil ho Mortensen, opět si natáhl roušku, otočil se a vrátil se dovnitř.

Wisting prošel vysokou trávou k oběma kůlnám. Kolem planých šípkových růží pokojně bzučely vypasené včely.

Ani jedna kůlna nebyla zamčená. Wisting otevřel dveře té bližší a nahlédl dovnitř. Po podlaze se mihotaly skvrny slunečního světla. Dírami ve střeše probleskovalo modré nebe. Kromě čtyř ojetých pneumatik vyskládaných v rohu byla místnost prázdná.

„Poslal jsem lidi, aby podél hlavní silnice provedli šetření dům od domu,“ sdělil mu Hammer krácející za ním k druhé kůlně. „Třeba si někdo něčeho všiml.“

Wisting znovu přikývl a do druhé kůlny nahlédl oknem vsazeným vysoko ve stěně. V husté pavučině visící zevnitř byla chycená asi desítko much, jinak toho moc vidět nebylo.

Došel ke dveřím a odsunul petlici. Panty zavrzaly. Dovnitř dopadlo světlo a ozářilo tři závěsné motory ležící na podlaze uprostřed. Na ponku u stěny byly rozložené součástky a nářadí.

Hammerovi zazvonil telefon. Vytáhl ho a zůstal venku, Wisting šel dovnitř. Na protější straně místnosti byly další dveře. Ze svého místa Wisting poznal, že jsou zamčené. Škvírou mezi jejich křídlem a zárubní bylo vidět, že jak západka, tak závora jsou zasunuté do protiplechu.

Zvedl z ponku velký šroubovák a mezi dveře a zárubeň ho vmáčkl. Dřevo zapraskalo, Wistingovi se však podařilo oddálit zárubeň natolik, že dveře vypáčil bez výraznějšího poškození.

Místnost nacházející se za nimi tonula v pološeru. Wisting chvíli šmátral po stěně, než našel vypínač. Otočil jím, nestalo se však nic.

Jediné okno bylo zakryté černým igelitem. Před ním stály vyrovnané bedny s prázdnými skleněnými lahvemi, které přístup k oknu ztěžovaly. Wisting se přes ně natáhl a igelit

strhl. Rozvířil tím silnou vrstvu prachu, který se pak chvíli vznášel ve vzduchu.

Na konci místnosti stál nerezový stroj. Na každé straně měl jakýsi přepravní pás. Byl celý silně zaprášený a zdálo se, že ho dlouho nikdo nepoužil. Na podlaze ležela bednička se šroubovacími uzávěry. Wisting jeden z nich zvedl. *Absolut Vodka*, stálo na něm modrými písmeny.

Pustil uzávěr zpátky do bedničky a o krok ustoupil. Stroj před ním sloužil k zátkování a kolkování lahví. V devadesátých letech policie vyšetřovala několik lokálních případů ilegálního obchodu s lihovinami, avšak nepodařilo se jí je úplně rozklíčovat. Podle všeho se alkohol vyráběný v lihovarech v jižní Evropě pašoval do Norska ve velkých plastových kanystrech a sudech a pak se stácel do lahví a opatřoval padělanými etiketami a kolky.

Ve dveřích se za Wistingovými zády zjevil Nils Hammer.

„Zjistil jsi, komu ten statek patří?“ zeptal se ho Wisting.

„Na operačním středisku tvrdí, že jistému Trygvemu Marsenovovi. Ale celá nemovitost je dlouhodobě pronajatá.“

„A kdo je nájemcem?“

„Frank Mandt.“

Wisting si položil ruku na zátylek.

„Král pašeráků,“ pronesl zamyšleně a podrbal se.

Nils Hammer vrátil mobil do kapsy a místo něj z ní vytáhl krabičku žvýkácího tabáku.

„Zemřel letos v zimě, spadl ze schodů do sklepa,“ zadumal se a přitom si pomalu hnětl bago.

Wisting si ten případ vybavoval. Nasadili na něj jednoho vyšetřovatele, ten však dospěl k závěru, že šlo o nehodu.

Hammer si nadzdvihl horní ret a tabák si pod něj vložil.

„Stalo se to přibližně v době, kdy zmizel Jens Hummel,“ dodal.

Klimatizace se po skončení pracovní doby vypínala. Šlo jen o jedno z mnoha úsporných opatření. Nebylo třeba vyhazovat peníze za chlazení celého patra, když si ani nemohli dovolit zaplatit dostatečný počet vyšetřovatelů.

Wisting si vyhrnul rukávy košile až nad lokty a otevřel si v kanceláři okno. Nebe bylo bílé a zahalené oparem. Nad střechami domů poletovaly vlaštovky. Wisting u okna chvíli postál, přitom si tiskl dva prsty ke spánku. Cítil, že ho má po srážce s pouliční lampou poměrně dost nateklý. Nejdřív se chtěl podívat na informace, které mají o Franku Mandtovi, a až pak si pozvat k výslechu Arona Heisela.

Většina poznatků byla uložena v elektronickém registru údajů získaných od informátorů. Wisting je znal z dřívějších schůzek a případů. O Franku Mandtovi se povídalo, že stojí za rozsáhlým pašováním lihovin sahajícím daleko do minulosti. Podle informátorů pašoval do země jednadvacet tisíc litrů čistého lihu měsíčně. Kontraband se dovážel ze španělských lihovarů a proclíval se jako rajčata. V severním Německu se rozdělával na menší části, které se přepravovaly dál do Švédska a odtamtud putovaly na ilegální norský trh. Zisk činil až sto padesát korun z každého litru.

Policie se několikrát pokusila organizaci rozkrýt. Na řadě akcí spolupracovala s celníky. Někdy byl kontraband zadržen na hranicích, ale s Frankem Mandtem se jí ho nikdy spojit nepodařilo.

Novější záznamy naznačovaly, že Mandt hodlal pašování lihovin opustit. Východoevropská mafie stlačila ceny a trh převzala. Podle všech informací se nově snažil orientovat na obchod s drogami.

Samotný spis k případu jeho úmrtí byl tenký. Nejvíc stran čítalo hlášení s přiloženými ilustračními snímky zachycujícími jeho tělo ležící na betonové podlaze pod schodištěm do sklepa. Trvalo tři dny, než ho tam našel jistý Klaus Wahl.

Při krátkém výslechu se Wahl označil za Mandtova známého. Každý pátek prý spolu chodili na kávu do pekařství, ale v pátek 13. ledna se Mandt neobjevil. Bylo mu sedmdesát devět let, trpěl cukrovkou a občas se mu dělalo mdlo a ztrácel rovnováhu. Wahl o něj měl starost, a proto za ním zajel domů. Klepal a zvonil, nikdo se však neozýval. Obešel dům a nahlédl do oken, ale Mandta nikde neviděl. Dům byl zamčený, nicméně před ním parkovala obě Mandtova auta. Nakonec Wahl rozbil sklepní okénko, vlezl dovnitř a Mandta našel tak, jak byl zachycen na fotografiích.

Pitva prokázala, že si Mandt zlomil druhý krční obratel, několik žeber a pravou lícní kost a že utrpěl také několik zlomenin lebky. Zranění odpovídala pádu ze schodů. Přesná doba smrti v hlášení zapsaná nebyla, avšak v poštovní schránce ležela pošta a noviny z 11. ledna. Datum úmrtí proto bylo stanoveno na úterý 10. ledna. Wisting zalétl pohledem ke stolnímu kalendáři. Čtyři dny po zmizení Jense Hummela.

Ve chvíli, kdy vstal, aby si došel pro Arona Heisela, mu zazvonil mobil. Mimoděk zkřivil tvář. Volala Line. Slíbil, že jí odpoledne natře strop v obývacím pokoji.

„Viděla jsem tě dneska před Božským klidem. Měl jsi evidentně dost naspěch.“

„Ano, šli jsme po jednom chlápku.“

„A chytili jste ho?“

Wisting opět zvedl ruku ke spánku.

„Hammer ho chytil,“ odpověděl a přehodil si telefon na druhé ucho.

„Volám, protože jsem koupila hromadu masa na grilování. Nestavíš se, že by ses najedl se mnou?“

Wisting během hovoru kráčel chodbou.

„Zdržím se tu dlouho do večera,“ odpověděl a otevřel dveře na schodiště vedoucí do suterénu, kde se nacházely cely předběžného zadržení. „Nestihnu dneska ani natřít ten strop.“

„Natřela jsem ho dopoledne,“ přiznala Line. „Jako další přijde na řadu tapetování. Na to budeme muset být dva.“

„Neměla ses do toho pouštět, Line,“ povzdychl si Wisting. „Vždyť jsem slíbil, že to udělám.“

Předstírala, že ho neslyšela.

„Tapety jsem objednala, dorazí zítra. Myslíš, že budeš mít čas ještě před víkendem?“

Wisting scházel po schodech a spojení se postupně zhoršovalo.

„Udělám si ho. Tak to maso ogriluj a schovej mi ho, ohřeju si ho, až dorazím domů.“

„Nechám ho na zítra,“ pronesla Line stále stejně veselým tónem. „Grilovat sama není zrovna velká zábava.“

„Fajn. Pokud se nezdržím moc, stejně za tebou zajdu.“

Line hovor ukončila. Wisting se s telefonem v ruce zastavil přede dveřmi, za nimiž se skrývala chodba vedoucí k celám. Představil si dceřino velké břicho. Pomyslení na to, že bude dědeček, ho rozveselovalo. Ačkoli s otcem dítěte to bylo všelijaké, uvědomoval si, že se těší. Radost mu trochu kazil fakt, že Ingrid vnouče neuvidí, ale poprvé hleděl budoucnosti vstříc s očekáváním.

Myšlenky zaplašil, otevřel dveře a vstoupil do šedé chodby. Aron Heisel seděl v cele číslo osm. Byl tady dole úplně sám. Cely v suterénu policejní stanice se od té doby, co byla zřízena centrální věznice v Tønsbergu, moc nepoužívaly. V některých se tak skladovaly archivní materiály nebo se do nich zamykaly zabavené předměty.

Aron Heisel se zvedl z pryčny.

„Omlouvám se,“ pronesl s pohledem upřeným na bouli na Wistingově hlavě.

„To nic,“ odmávl to Wisting. „Půjdeme ke mně do kanceláře.“

Aron Heisel přikývl a bosky se před Wistingem šoural chodbou. Někdo mu donesl tepláky a svetr, který mu byl poněkud malý, mokré boty měl postavené přede dveřmi cely.

V kanceláři Wisting počkal, až se Heisel usadí na židli pro návštěvníky, a sám u psacího stolu zaujal místo naproti němu. Chvilí se věnoval praktickým otázkám. Ujistil se, že osobní údaje jsou správné, a probral formální náležitosti policejního výslechu. Heisel se mu vyhýbal očima, hleděl do stolu, z okna a pak na ruce položené v klíně.

„Povězte mi o tom taxíku,“ vyzval ho Wisting bez okolků.

Muž sebou trhl, jako by ho ta otázka vyděsila, a odkašlal si.

„Nic o něm nevím,“ odpověděl po chvíli. „Prostě tam stál.“

Wisting za svou policejní kariéru vyslechl už dost lží. Aron Heisel měl jistě co skrývat, přesto Wistingovi něco napovídalo, že jeho slova o tom, že tam taxík prostě stál, by mohla být pravdivá.

„Kdy jste to zjistil?“

„Ten den, co se psalo v novinách o tom zmizení. Muselo to být ve čtvrtek, minulý týden ve čtvrtek.“

Wisting se opřel a dal tím najevo, že čeká na podrobnosti.

„Prostě tam stál,“ zopakoval Heisel. „Šel jsem do stodoly hledat sekačku na trávu. Prostranství před domem bylo celé zarostlé. Odemkl jsem vrata a ten taxík tam stál. Plachta byla zaprášená, takže tam musel stát dlouho.“

„Kdy jste byl ve stodole naposledy?“

Heisel si poposedl.

„Loni v létě. Bydlím ve Španělsku, ale v Norsku trávím každé léto pár týdnů.“

„Na tom statku?“

„Ano.“

„Navštívil vás tam někdo?“

„Ne.“